

hợp đã xảy ra khi chiếc Rescue vào vùng cũng bị bắn rớt luôn ...Bộ Binh Hoa Kỳ vừa chuyển giao cho căn cứ tôi một chiếc Rescue sơn màu trắng tinh, trang bị đầy đủ dụng cụ cho những phi vụ rescue, nhất là hai dấu Hồng Thập Tự thật lớn màu đỏ tươi sơn hai bên cửa.

Lúc đầu, những phi công mới về nước được vài tháng đến khoảng 1 năm như tôi đều dành nhau đi bay để lấy giờ và học hỏi kinh nghiệm chiến trường của những phi công đàn anh trong phi đoàn . Chúng tôi là thành phần „điếc không sợ súng“ vì khi hợp đoàn vào bãi đáp để đổ quân bị bắn tả tơi, chúng tôi có nghe gì đâu về mặt vẫn bình thản, đôi khi lại nở một nụ cười ngớ ngẩn trong lúc mặt của trường phi cơ thì tái mét.

Có độ vài trăm giờ bay, „điếc bắt đầu nghe được tiếng súng“, nhất là khi đạn trúng vào thân tàu nghe „lụp bụp“ . Thời điểm đó SA7 (hoả tiễn tầm nhiệt) được biết đến nhiều hơn trên khắp các chiến trường ở miền Nam Việt Nam, tất cả trực thăng của Bộ Binh Hoa Kỳ đều được gắn thêm „ống vớ“ (loa che hoặc giảm nhiệt) vào ống thoát nhiệt .

Đi bay hành quân chung với những phi đoàn của Bộ Binh Hoa Kỳ, chúng tôi nhìn những chiếc trực thăng có „ống vớ“ của họ một cách ganh tỵ nhưng cũng mong là „ống vớ“ sẽ sớm được trang bị cho tất cả những phi đoàn trực thăng của KQVNCH.

Dù biết „Nhân sinh từ cổ thùy vô tử“ nhưng phàm là con người ai cũng sợ chết . Bản thân tôi, hai cảm nghĩ „sợ“ và „không sợ“ đối đầu nhau từng ngày, từng giờ . „Sợ“ thì làm được gì, mỗi sáng cũng vẫn phải thức dậy sớm đi bay, làm sao mình có thể né tránh được „hòn tên mũi đạn“, mà lỡ có trúng đạn chưa chắc đã bị thương, mà bị thương chưa chắc đã chết ...thời thì phó mặc cho Trời, từ nay „không sợ“ nữa ...

Cả ngày PHĐ trực Rescue cứ „ngồi chơi xơi nước“, hết ra lại vào, đọc sách, đánh cờ v.v...chỉ mong cho xuống ca là về tắm rửa, ra phố du dương ...

Khoảng 4:30 chiều, chuông điện thoại reng dồn dập, PHĐ Rescue sợ xanh mặt (lại „sợ“ nữa) . Hành Quân Chiến Cuộc báo:

- „Có một chiếc L-19 vừa bị bắn rớt ở Sầm Giang, PHĐ cất cánh lên vùng gấp, liên lạc Paddy (danh hiệu của đài Kiểm Báo Không Lưu vùng IV Chiến Thuật) để lấy thêm chi tiết và toạ độ“.

Năm phút sau, chúng tôi đã cất cánh và bay thẳng về hướng Chi Khu Sầm Giang (Ba Dừa). Những địa danh nổi tiếng nguy hiểm như Sầm Giang, Kinh Bà Bèo, Mỹ Phước Tây, Cai Lậy, Cái Bè, Ấp Bắc v.v... chúng tôi đều biết nên phải rất cẩn thận

Tôi đổi sang tần số Paddy :

- „Paddy, đây Mekong, cất cánh 5 phút đi Sầm Giang, xin bạn cho biết chi tiết và toạ độ“

- „Mekong, đây Paddy, Bộ Binh báo L-19 down phía Nam Sầm Giang, không có toạ độ chính xác - sẽ báo khi có thêm chi tiết“

- „Paddy, đây Mekong, khi đến sẽ làm holding về hướng Nam của Sầm Giang trên sông Tiền Giang, sẽ liên lạc với bạn sau“

Trời đã về chiều, những tia nắng le lói còn lại trong ngày như đang giãy chết trên những mảnh ruộng xanh mướt đến tận chân trời, khói lam chiều bốc lên từ những mái tranh xa tít tạo thành một bức hoạ đồng quê tuyệt đẹp làm thổn thức lòng kẻ thi nhân. Con sông Tiền vẫn ngàn đời lặng lẽ trôi ra biển, con trâu già vẫn cặm cùi bên bờ ruộng, không một lời than oán. Chẳng ai biết hoặc để ý gì đến tính mạng của PHĐ lâm nạn ngoại trừ những người đồng đội giờ đang cố gắng tìm kiếm họ .

- „Paddy, đây Mekong, holding phía Nam Sầm Giang chờ lệnh. Không có dấu vết gì của PHĐ lâm nạn“. Tr/u Các báo cáo với Paddy .

- “Mekong, đây Paddy, cố gắng quan sát đi bạn - lệnh của Chuẩn Tướng Tấn là bằng mọi giá phải cứu PHĐ lâm nạn về - sống hay chết - over“ .

- “Paddy, đây Mekong, 5/5 - sẽ liên lạc sau” .

Mười phút sau, vòng holding của chiếc Rescue lớn dần vào sâu trong bờ Nam của Sầm Giang . Bốn cặp mắt của chúng tôi như muốn xuyên thủng cảnh vật chung quanh một địa điểm tưởng tượng nào đó về phía Nam của Chi Khu Sầm Giang . Mặt Trời xuống thấp dần ...thấp dần, làm sao chúng tôi có thể xuống cứu PHĐ lâm nạn trong đêm tối ?

- „Ồ !ô! Hình như có ánh sáng từ dưới chiếu lên hướng 4 giờ“. Tiếng người Cơ Phi mừng rỡ vang lên trong intercom.

Làm thêm một vòng nữa sâu hơn vào bờ Nam với cao độ khoảng 1500 bộ. Và lần này quả thực chúng tôi